

Janez Krstnik oznanja

(Mr 1,1–8; Lk 3,1–9.15–17; Jn 1,19–28)

1 Tiste dni se je pojavil Janez Krstnik in v Judejski puščavi oznanjal 2 z besedami: »Spreobrnite se, kajti približalo se je nebeško kraljestvo!« 3 To je tisti, o katerem je bilo rečeno po preroku Izaiju:

Glas vpijočega v puščavi:

Pripravite Gospodovo pot,
zravnajte njegove steze!

4 Janez je nosil obleko iz kamelje dlake in usnjen pas okoli ledij. Hranil se je s kobilicami in z divjim medom. 5 Tedaj so prihajali k njemu ljudje iz Jeruzalema in vse Judeje in iz vse pokrajine ob Jordanu. 6 Dajali so se mu krstiti v reki Jordan in priznavali svoje grehe. 7 Ko pa je videl, da prihaja k njegovemu krstu precéj farizejev in saducejev, jim je rekel: »Gadja zalega! Kdo vam je pokazal, kako naj ubežite prihodnji jezi? 8 Obrodite vendar sad, vreden spreobrnjenja. 9 Ne domišljajte si, da lahko v sebi govorite: ›Abrahama imamo za očeta,‹ kajti povem vam, da more Bog iz teh kamnov obuditi Abrahamu otroke. 10 Sekira je že nastavljena drevesom na korenino. Vsako drevo, ki ne rodi dobrega sadu, posekajo in vržejo v ogenj.

11 Jaz vas krščujem v vodi za spreobrnjenje; toda on, ki pride za menoj, je močnejši od mene in jaz nisem vreden, da bi mu nosil sandale. On vas bo krstil v Svetem Duhu in ognju.

12 Velnico ima v roki in počistil bo svoje mlatišče. Svoje žito bo spravil v kaščo, pleve pa sežgal z neugasljivim ognjem.«

Spreobrnite se, približalo se je namreč božje kraljestvo ...

Odlomek, ki smo ga slišali, se mi zdi izredno bogat. Navdušuje me Janezova jasnost misli in odločna drža. V njegovem nastopu se prepletata **izredno veselje** nad približevanjem božjega kraljestva in **ostra kritika** vsega, kar ovira prihod tega kraljestva. Verjetno je to dvoje: izredno veselje in ostra kritika ključno vprašanje našega adventa.

Veselje Janez Krstnik opisuje z izrazi: nebeško kraljestvo, glas vpijočega v puščavi, Gospod, ki prihaja in je močnejši od njega, krst v Svetem duhu in ognju.

Janez Krstnik je človek, vernik kot mi. On ni Bog, on ni nekaj drugega, je preprosto človek, ki išče v življenju nekaj več. Ali lahko za njim, ko nam je po Jezusovem prihodu lahko že vse jasno, gremo na mestne trge in kričimo: Nebeško kraljestvo se približuje. To kar je tu, je le zemeljsko, živite za nebeško, za to kar ne mine. Se lahko razveselite ob tej misli: več kot ta svet nam je ponujen. Obstaja svet božjega, že tu. Svet ljubezni, darovanja za drugega, notranjega veselja v preprosti obleki in preprosti hrani Janeza Krstnika – kamelja koža in med divjih čebel? Ali lahko zakričite: nebeško kraljestvo se približuje? Ali lahko rečete ob tem: Veselite se! Janez nadaljuje: Glas vpijočega v puščavi, veselite se. Vse je molčalo, vse je bilo gluho in prazno. Sedaj pa prihaja on, ki nas v tej praznini in gluhoti nagovarja. Polno praznih besed je v puščavi tega sveta, mnogo govorjenja je nesmiselnega, polnega laži in prevare. Tisti, ki prihaja, prinaša nov glas, novo besedo, besedo resnice, besedo resničnega življenja, besedo ljubezni. Veselite se! Sprejmite jo!

Vse mogoče vrste ljudi nastopa, imajo se za voditelje in preroke te dobe. Prihaja pa On, v čigar rokah je resnična prihodnost. On, ki bo očistil pšenico od plev. Gospod, je mogočen, krščeval bo z ognjem ljubezni. Vera z njim postaja polna, ne brez okusa, kakor voda. On je prihaja, ki nas bo zaznamoval s Svetim Duhom, duhom ljubezni in odpuščanja. Veselite se!

Adventni čas je torej čas, ko moramo poživiti v sebi veselje, veselje nad vsem, kar nas presega in prihaja kakor luč v temo, kakor glas v puščavo.

Tu se oglašča kritika Janez Krstnika, ki leti na vse, kar niso v službi Gospodu. Slišali smo, kaj pravi: Gadja zalega, mrtvi otroci, drevo brez sadu, pleve med žitom. Kako jasno Janez Krstnik opiše stanje tedanje družbe. Ko vidi farizeje se zgrozi in jih imenuje gadja zalega. Zakaj? Saj se držijo pravil in predpisov. Mar nismo takšni tudi mi? Zakaj gadja zalega? Ker se imajo za boljše, imajo se za popolne. V tej popolnosti ni prostora za Boga. Ne zadošča, da so prvi v shodnici in pri vseh molitvah, Bog od njih zahteva sadove ljubezni. Kje so ti sadovi? Ni prostora za reveža, bolnega, gobavega, grešnega. Mar nismo prav takšni mi! Za vsakega, ki ni po naših merilih najdemo razloge zakaj je tak. Rečemo si: Sam si je kriv, naj si pomaga, kakor hoče. Zamizimo pred svojo stisko in prav tako pred stisko drugega. Pri spovedi povemo, da smo še kar dobri, da nam kar gre ali pa opravičujemo svojo lenobo in spregledamo zagledanost vase. Janez Krstnik je kritičen: Kakor človek pričakuje sadove na drevesu, tako tudi Bog pričakuje sadove našega življenja. Kje so? Kje so resnični sadovi ljubezni?

Dragi bratje in sestre, v adventu smo! Če nas ne razganja od veselja nad Jezusovim prihodom, nad Odrešenikom, ki prihaja in se ne ustavljamo ob mislih, da bo drevo brez sadu posekano in vrženo v ogenj, potem moramo zagotovo pomnožiti naše molitve. Ustavimo se v tem času ob tem, kar nas resnično razveseljuje. Spoznajmo svojo praznino in stopimo v bitko za polno življenje. Pripravimo se na pošteno spoved, kjer bomo priznali svojo majhnost in se odločili za pravo smer, smer za glasom, ki vpije v puščavi tega sveta, za Gospodom, ki krščuje s Svetim Duhom in ognjem!